

Agatha Raisin ja päev, mil tulid tulvaveed

Agatha Raisin ja
**PÄEV, MIL
TULID
TULVAVEED**

Inglise keelest tõlkinud Ragne Kepler

Originaali tiitel:

M.C. Beaton

Agatha Raisin and the Day the Floods Came

St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

Copyright © 2002 by M. C. Beaton

Toimetanud Siiri Rebane

Kujundanud Villu Koskaru

Tõlge eesti keelde © Ragne Kepler ja Tänapäev, 2016

ISBN 978-9949-27-900-5

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

Üks

Oli üks neist hallidest päevadest, kui uduvihm katab tuuleklaasi tüütu häguga ja talviste puude raagus okstelt nõrgub kurblikult, nagu möödunud suve taga nuttes, vett teele loikudeks.

Agatha Raisin pani kojamehed tööle. Ta tundis, et rõõmutule ilmale sekundeerib must auk tema enda sees. Ta oli teel Eveshami reisibüroosse, peas trummeldamas üksainus mõte. Põgeneda... põgeneda... põgeneda.

Sest õnnetu Agatha tundis, et maailm on ta endast ära tõuganud. Ta oli kaotanud oma mehe, ja seda mitte teisele naisele, vaid Jumalale. James Lacey valmistus Prantsusmaal kloostriks mungaks saama. Sir Charles Fraith, kes oli Agathale sestpeale, kui James ära kadus, alati toeks ja sõbraks olnud, oli äsja Pariisis abiellunud ega olnud Agathat isegi mitte pulma kutsunud. Agatha oli sellest teada saanud ajakirja Hello! uudisenupust. Seal juures oli olnud ka foto Charlesist tema värske pruudi, Anne-Marie Duchenne'i nimelise prantslannaga, kes oli väike,

kena ja noor. Süngelt kiirustas keskealine Agatha Fish Hillist alla Eveshami poole. Ta põgeneb, et maha jätta kõik – talv, Cotswolds, kus ta Carsely kirikukülas elas, murtud süda, hüljatustunne. Ehkki, südamed ei murdu, mõtles ta. See oli sisikond, mis valust kokku kiskus.

Kui Agatha Raisin reisibüroosse Go Places sisse astus, tõstis omanik Sue Quinn pilgu ja imestas, mis tema harilikult nii elava ja enesekindla kliendiga juhtunud on. Agatha juuksejuured näitasid halli, karusilmad paistsid kurvad ja suunurgad langesid allapoole. Agatha vajus Sue vastu tugitooli. „Ma tahan siit minema pääseda,” ütles ta, heites hajevil pilgu seintel olevatele plakatitele, eredavärvilistele reisibrošüüridele ja siis maailma-kaardile Sue pea taga seinal.

„Vaatame siis,” ütles Sue. „Kuhugi päikeselisse kohta?”

„Võibolla. Ei tea isegi. Saarele. Mõnda üksildasse paika.”

„Olete liimist lahti?” küsis Sue. Tema pikas kogemuses suundusid õnnetud inimesed tihti saartele, õnnetud inimesed ja samuti joodikud. Saared tõmbasid neid mõlemaid magnetina.

„Ei,” nähvas Agatha. Ta oli nii sügavalt õnnetu, et ei tahtnud seda kellegagi jagada. Omal haiglaslikul moel tundis ta, et kuni ta on õnnetu, seob see teda ikkagi teataval määral James Laceyga.

„Olgu peale,” ütles Sue. „Vaatame siis. Tundub, et teile kuluks ära veidi päikest. Mis te Robinson Crusoe saarest arvate?”

„Kus see veel on? Ma ei taha mingit turismiklubi värki.”

„See asub Juan Fernándeze saarestikus.” Sue keerutas tooliga ja osutas kaardile. „Tšiili ranniku lähedal. Seal, kuhu Alexander Selkirk üksinda maha jäeti.”

„Kes tema on?”

„Šoti meremees, kes sinna üksikule saarele jäeti ja kelle seikluste järgi Daniel Defoe hiljem oma „Robinson Crusoe” kirjutas.”

Agatha kortsutas mõttes kulmu. Ta oli koolis „Robinson Crusoe” läbi lugenud. Ometigi ei meenunud talle muud kui kauged korallrannad ja palmid. Ta nägi vaimusilmas, kuidas ta mööda randa kõnnib, päike lagipähe paistmas, ja oma elu korda saab.

Ta kehtas väsinult õlgu. „Olgu peale. Ma võtan selle.”

Kolme nädala pärast seisis Agatha palava päikese all Tobalaba lennujaamas Santiagos ja põrnitses väikest Lassa Airlinesi lennukit, mis pidi ta Robinson Crusoe juurde viima. Peale tema oli veel ainult kaks reisijat: kõhn habetunud mees ja noor kaunis tütarlaps. Piloot tuli ja ütles, et nad pardale läheksid. Tütarlaps istus piloodi kõrvalistmele, Agatha ja habemik lennuki ühte äärde. Teises ääres oli tualettpaberi ja saiakeste laadung. Nagu juhendis ette nähtud, piirdus Agatha pagas ühe reisikotiga. Santiagos oli 100 kraadi sooja Fahrenheiti järgi, nii oli ta kaasa pakkinud ainult aluspesu ja kerged riided. Agatha lõunasöök oli paberkotis: purk kokakoolat, üks võileib ja pakk kartulikrõpse.

Lennuk tõusis õhku. Agatha vaatas alla tohutul alal lösutavale Tšiili pealinnale ja siis Andide kõledatele tippudele. Vaikse ookeani kohale jõudes vajusid tal silmad kinni ja ta jäi magama. Ta ärkas tund aega hiljem. Ta teadis, et pole mõtet püüda kaasreisijatega vestelda, sest tema ei rääkinud hispaania keelt ja nemad ei rääkinud inglise keelt. Näha polnud muud kui miilide ja miilide ulatuses ookeani. Ta niheles ebamugavusest ja

soovis, et oleks võtnud kaasa raamatu, mida lugeda. Piloot oli laotanud ajalehe üle juhtimisseadme. Agatha lootis, et ta teab, kuhu sõidab.

Ja siis korraga, pärast veel kaht tundi sõitu lõputuna näiva ookeani kohal, kui Agatha hakkas mõtlema, et nad ei jõuagi kohale, oligi Robinson Crusoe saar. Oeh! Sünge ja sakilisena kerkis see nende ees veest välja, nagu oleks Vaikne ookean selle välja oksendanud. Väike lennuk põristas järsule kaljule järjest lähemale ja lähemale. Mis toimub? mõtles Agatha, kui lennuk kaljuseina ees kõrgust võttis. Ta ei saa sellega hakkama. Järsu mõirgega tõsis lennuk ülespoole, üle kaljuserva ja maandus lennuväljale. Mitte ühtki lennujaamahoonet, lennujuhtimistorni, ainult lauge kaljupealne punakas maapind.

Tuli välja, et piloot oskas natuke inglise keelt. Agatha sai aru, et nad peavad ise minema paadini, pagas ja laadung viiakse alla eraldi. Ta tundis, et käsivartele tekkis kananahk. Kuigi päikseline, oli õhk ometigi jahe. Nagu suvepäev Põhja-Šoti mägismaal. Agatha ei olnud taibanud, et on jõudnud subtroopilisse vööndisse. Talle jõudis kohale, et oleks pidanud kampsuni kaasa võtma. Ilus tütarlaps, kes oli olnud tema kaasreisija, näitas, millist teed nad pidid minema, ja nad läksid koos habemikuga üle kuiva punase pinnasega maandumisväljaku, kus tsikaadid hüppesid nende ees nagu lipendavad siidpaberitükid.

Käänuline tee käis üles-alla. Pagasi ja kaubaga maastikuauto sõitis neist mürrinal mööda. „Kaabakad,” pomises Agatha, kes oli veendunud viie-tärni-hotelli reisija. „Nad oleksid võinud meid ära visata.”

Jalad olid juba käimisest valutama hakkamas, kui Agatha nägi all paistmas merd, abajat ja ankru küljes õõtsuvat kaatrit.

Hülged ulpisid selili rohekassinises vees. Sadu hülgeid. Maabumissillal ootas juba inimesi, kõik need olid seljakottidega noored mehed. Õnnetule Agathale oleks pigem meeldinud poputamine ja hellitamine. Kui pagas oli ära pandud ja nad ronisid pardale, kus said päästevestid ja käsu maha istuda, soovis Agatha korraga, et poleks siia tulnud.

„Kas te olete inglane?” küsis pikakasvuline matkaja.

„Jah,” ütles Agatha, tänulikuna, et saab pärast pikka pealesunnitud vaikust rääkida. „Kaua meil läheb, et kohale jõuda?”

„Umber poolteist tundi. Teed mööda saab ka kohale, aga see on üsna karm värk.”

„Siin paistab kõik karm värk,” märkis Agatha. Tema taga tõusid sünged mäed ja järsud kaljud sinisesse taevasse. Ei mingeid randasid. Ainult paljad kaljud. Suurepärane võttepaik õudusvõi ulmefilmile. Hämmastav, mõtles Agatha, kuidas satelliittelevisioon paneb meid unustama, et maailm on endiselt suur.

„Mina arvasin, et see on troopiline koht,” ütles ta.

„Seda seetõttu, et Daniel Defoe pani oma „Robinson Crusoe” sündmustiku Kariibi mere saartele.”

„Ah soo,” ütles Agatha ja vajus süngesse vaikusse.

Ta läks rõõmsamaks alles siis, kui kaater jõudis Cumberlandi lahte ja ta nägi linnakest, puid ja lilli. Agatha pöördus matkaja poole. „Kus minu hotell on? Panglas?”

„Seal kaugemal. See punase katusega.”

„Aga kuidas ma sinna pääsen? See paistab miilide kaugusel.”

„Jalgsi,” ütles matkaja ja tema kaaslased naersid kogu südamest.

Nad ronisid kaile. Väike ilus tüdruk sikutas Agathat varukast ja viis ta džibi juurde. „Meid viiakse kohale,” mõtles Agatha kergendusega. Aga kergendust polnud kauaks.

Maastikuauto asus mööda kuivanud mäestikujõesängi taolist teed liikuma, vaarudes ja rappudes, kurvides kaljuserval rippudes, siis järsust teekallakust alla sööstes ja mõirgega teisel pool peaaegu püstloodis üles sõites. Ma löön Sue maha, kui tagasi jõuan, mõtles Agatha, ja taipas korraga ootamatult, et polnud lennuväljalt alates kogu selle hirmsa teekonna vältel hotelli mitte kordagi Jamesile mõelnud.

Agatha kergenduseks oli hotell ilus. Seal oli suur salong imeilise vaatega lahele. Tema tuba oli tilluke, aga voodi mugav. Salongi juures väljas oli terrass tugitoolidega. Agatha sobras oma pagasis ja pani selga T-särgi ja selle peale pikkade varrukatega pluusi.

Ta läks verandale ja tellis tähelepanelikult ettekandjalt veini. Päikese käes oli soe ja õhk oli joovastav. Kehas levis kummaline mõnutunne. Milline imelik koht, mõtles ta. Ta lausa tundis, kuidas masendus hakkas hajuma.

Õhtusöögi ajal tõusis Agatha tuju veelgi, kui talle eelroana serveeriti üks suuremaid homaare, mis ta eales näinud. Ta võttis selle isukalt ette ja vaatas siis ümberringi oma õhtusöögikaaslasi. Ilus tütarlaps oli kohal, aga habemikku polnud. Keskmise laua ümber istus suur perekond, kes rääkis hispaania keeles. See koosnes saledast ja sportlikust, ilmselgelt abielus olevast noorpaarist, kellel oli kolm last – kenad väikesed tüdrukutirtsud, keskealisest naisest ja ühest noormehest. Agathast paremal istusid mees ja naine, süües vaikides homaari. Agatha kurb meeleolu hakkas tagasi tulema. Ta ei osanud üldse hispaania keelt. Ta oli sattunud Robinson Crusoe üksikule saarele ja määratud kogu ülejäänud aja vaikima.

Keskealine naine, kes oli teda salamisi silmitsenud, tõusis korraga püsti ja tuli Agatha laua juurde. „Kuulsin personalilt, et te olete inglane,” ütles ta. Tal oli ümar, emalik nägu ja väikesed

säravad silmad. „Mina olen Marie Hernandez ja ma olen siin oma tütre ja tema abikaasa ja oma poja Carlosega. Hotellis pole kuigi palju külatajaid. Võibolla istuksime kõik kokku?”

Agatha oli rõõmuga nõus. Ta ühines Hernandezze perekonnaga, nagu tegi ka ilus tüdruk, aga vaikiv paarike nurgas raputas ainult pead ja jäi sinna, kus oli. Kogu Hernandezze pere, pärit Santiagost, oskas inglise keelt, lapsed välja arvatud, ja nad tõlkisid ilusale tüdrukule, kes ütles oma nimeks Dolores. Nad ütlesid, et olid kõik, samuti kui Agatha, oodanud troopilist saart. Marie ütles, et tal on kotis üks tagavarakampsun ja ta võib selle Agathale laenata.

Marie rääkis Agathale, et saar on rahvuspark. Tema poeg Carlos pidas selle peale Agathale loengu Alexander Selkirkist. See oli olnud kaaperlaeva Cinque Ports pardal madruseks ja oli kogu tee ümber Cape Horni sõites nurisenud elamistingimuste ja toidu üle. Kui laev randus Juan Fernandezel, et täiendada värsket vee varusid, oli ta nõudnud, et ta püssirohu, musketi ja piibliga kaldale jäetaks. Aga nähes, et kapten kavatsebki seda teha, ütles Selkirk, et mõtles ümber. Kaptenil oli aga torisevast madrusest villand ja ta jäetigi maha. Enamus merehädalisi oleks ennast maha lasknud või nälga surnud, aga Selkirki päästsid kitsed, kelle hispaanlased olid saarele toonud ja keda ta küttime hakkas, kasutades nende nahka kehakatteks ja liha toiduks. Ta pidas vastu neli aastat, kuni 1709. aastani, kui saabus tema päästja: kaaperlaevade Duke ja Duchess komandör Woodes Rogers, kuulsalt kaaperlaeva William Dampier'ga. Kui Selkirk Londonisse naasis, sai temast kuulsus.

Agatha, kes ei sõbrunenud just kiiresti, tundis, nagu oleks kogu peret juba kaua teadnud. Dolores omandas ingliskeelseid sõnu hämmastava kiirusega.